

Johann Bacmeister

Rector Academiae Rostochiensis Joannes Bacmeisterus, Phil. & Med. D. & Professor. Ad exequias funebres ... luvenis, Dn. Friderici Lubini, Dn. D. Eilhardi p.m. filii relictii primogeniti, quas Moestißima mater hodie ... paratas cupit, Omnes omnium ordinum cives Academicos officiose & amanter invitat

Rostochi[i]: Pedanus, 1629

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770851355>

Druck Freier Zugang

Bacmeister, J.

in

F. Lubin.

Rostock. 1629.

67

34.
RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
JOANNES BACMEISTERUS,

Phil. & Med. Doctor & Professor.

Ad

Exequias funebres

Humanissimi ac Doctissimi juvenis,

DN. FRIDERICI
LUBINI,

Dn. D. EILHARDI p. m. filij relictī
primogeniti,

quas

*Mœstissima mater hodiè ad horam mediam pri-
mam in templo Jacobæo paratas cupit,*

Omnes omnium ordinum cives Aca-
demicos officiosè & amanter invitavit

ROSTOCHI
Typis Joachimi Pedani, Acad. Typog.
ANNO clō 1ō CXXIX.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS,
JOANNES BACMEISTERUS,
Phil. & Med. Doct. ac Professor.

Uam fugax & lubrica sit mortali-
um vita, quam misera & ærum-
nabilis cunctorum conditio,
quotidiano patet experimento,
adeo ut nimis verè olim *Lyricus*
Vates: Τί δένε; τί δὲ βλάς; οὐκ ἔστι
ὡς ἀνθρώπου. Imò ipsa Scriptura
S. vitam humanam, ut rem um-
bratilem & evanidam cum umbra comparare solet, ut
Job. 8. v. 9. cap. 14. v. 3. Ps. 102. v. 12. Ps. 144. v. 4. Sicut
enim umbra tamdiu durat & accrescit donec Sol vergat
ad occasum, & obtutui nostro sese penitus subducatur:
Sic vita nostra quo duravit & accrevit diutius (quia quò
longior, eo occasui propior) eò occidit citius. Et sicut
post solem occiduum, evanescente jam umbrâ nox illi
longa in suo κοιμητηρίῳ dormienda est, donec sonitu divi-
ni clangoris excitetur & redivivus coram tribunali ἡγε-
μονίας Christi sistatur. Hinc verè *Horat. lib. i. carm.*
Ode. 28.

Omnes

Omnes una manet nox,

Et calcanda semel via leri.

In hac enim mortalitate *τὸ ἀθάνατον* prorsus est ἀδύνατον. Memor proinde esto animula mea vitæ hujus miseriæ & fugacitatis. Vita hæc dum crescit, simul decrescit, dum augetur, simul minuitur, dum ad annos accedit, ab annis simul decedit. Siquidem *quotidie morimur, quotidie enim demitur aliqua pars vitæ, & tunc quoq; cum crescimus, vita decrescit, Senec. Epist. 24. Hinc Poëta:*

Nascentes morimur finisq; ab Origine pender.

Vitæ enim hujus principium, statim mortis est exordium cum ab ipsis incunabulis & in ipsa tenella infantium ætacula mors suum crudele exerceat imperium, unde nimis vulgare est, formidabile illud mortis ostentum. Mortis enim symbolum est: PARCO NULLI. Non enim respicit Magnatum potentiam, nec æstimat sapientium scientiam, nec veretur robustorum fortitudinem, nec curat formosorum elegantiam & venustatem, nec senum reverentiam, nec puerorum verecundiam: Omnibus quovis horæ momento mors insidiatur, & omnium est una eademq; vitæ clausula. *Unde Poëta:*

Tendimus huc omnes, metam properamus ad unam.

Omnes enim ea conditione nati sunt, ut aliquando ipsis vita cum morte sit commutanda *Cicer. lib. 1. Tusc. Quia commorandi non habitandi nobis diversorium natura dedit. Idem de Senect. Οὐ γὰρ ἐχόμεν ὁδὸν ἀδεμένον τσαν πάλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλον τσαν ὁππότεν, Heb. 13. v. 14. Ἡμεῖς γὰρ πλῆτες ἐν βραβοῖς παύσμεν, Phil. 3 v. 20. Abraham in terra Canaan proprium habitandi locum non habebat, sed tantum sepulchrum hæreditarium possidebat: Sic in vita præsentī nobis non est habitaculum: Naturæ tamen hæredio acquisitum.*

sepulcrum: super terram stabilem non habemus domunculam: at sub terra corporis nostri mansionem habemus certam. Quid igitur homo est? mancipium mortis, ludibrium Fortunæ, spectaculum miseriæ. Itaq; summa summarum hoc est: *VITÆ SUMMA BREVIS*. Horat. lib. 1. Carm. Od. 4. Ποία γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀλμυρὸν γὰρ ἐστὶν ἡ ζωὴ; ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δὲ ἀφανιζομένη. Jac. 4. v. 14. Quæ hæc tenus dicta sunt, flebili exemplo & lamentabili morte suâ probat præstantissimus & literatissimus vir Juvenis: FRIDERICUS LUBINUS, Phil: & Med: Studiofissimus, magni istius viri, Reverendi, Clarissimi, & Excellentissimi, Dn. EILHARDI LUBINI. SS. Theol. D. & quondam Professoris in hac Academia celeberrimi, filius, & famigerabilis istius Medici, Dn. WILHELMI LAUREMBERGII, Phil. & Med. D. itidem Professoris in hac Musarum palestra celeberrimi, ex filia primogenita CATHARINA femina omni virtutum decore conspicua, nepos. Ex his honestissimis, & præclaris parentibus ortum duxit, piè defunctus noster FRIDERICUS LUBINVS, Natus Anno Christi millesimo sexcentesimo quinto, die, post diem, D. Jacobi, octavo, qui postquam διὰ λειτουργίᾳ παλ. & ἡρεσίας, in Ecclesiæ consortium adscitus & susceptus esset, vix triennium absolvit, cum dilectissimus ipsius parens studio indefatigabili ipsum exercuit, adhibitis in dies singulos aliquot præceptoribus, qui facili labore & singulari methodo, paucis annis cum ita informarunt, ut rudimenta pietatis ex affeciret, utriusq; linguæ tam Græcæ & Latinae, imo & Hebrææ peritia polleret, & fundamenta Mathematica, ac propositiones Euclidis, quamvis huic ætati demonstratu non adeo faciles, bacillo demonstrare posset; Ita instructus, & literarum notitia probe:

probè peritus, à Clarissimo parente suo, uno cum fratre
 Wilhelmo, qui jam peregrè abest, hinc in Holsatiam in
 Illustrissimi Principis Scholam monasterij Borsholmiani
 missus, & ferulæ Rectoris Magistri JOANNIS VICO-
 STADII traditus est, ubi prompto discipuli obsequio,
 Præceptores suos veneratus, debitoq; scholaris officio
 ita functus est, ut & præceptorum, & aliorum, qui ipsi
 condisciplinatu familiares erant, laudem mereretur non
 exiguum. Post obitum vero Dn. Parentis desideratissi-
 mi, exacto jam triennio huc domum ad carissimam ma-
 trem rediit, quæ illi & duobus ejus fratribus majoribus
 præceptorem præfecit, qui illos suâ Parentis metho-
 do informaret, sub cujus cura, ultra sesquiannum sedu-
 lus fuit. Cum vero, ferè ante quinquennium pestis se-
 vitia hanc infestaret urbem, & in carissimæ matris ab-
 sentia ædium curatrix hac labe inficeretur, metu peri-
 culi, à matre redeunte in Daniâ, unâ cum fratre WIL-
 HELMO, ad Avunculum suum virum insignem & Ma-
 thematicum celeberrimum Dn. D. JOANNEM LAV-
 REMBERGIVM Professorem Regium in academiâ no-
 bilium Soranâ, missus ejusq; curæ & patrocínio com-
 mendatus est; ubi tamen non ita diu substitit sed ma-
 ternæ conditionis desiderio, post anni quadrantem, re-
 licto in Dania fratre Rostochium remeavit, ubi per an-
 num apud matrem permansit, & Medicinæ vestibula
 salutare cepit, ac suasu carissimæ matris suæ ductum,
 Avunculi sui Clarissimi & Excellentissimi viri Dn. WIL-
 HELMI LAVREMBERGII Phil: & Med: D. & jam Illu-
 strissimi Principis Holsatiæ Dn. JOACHIMI ERNESTI,
 Archiatri, cujus contubernio tunc utebatur, secutus ani-
 mum tandem huic studio totum mancipavit. Demum
 secundo ab hinc in Daniâ ad dictum Avunculum suum,

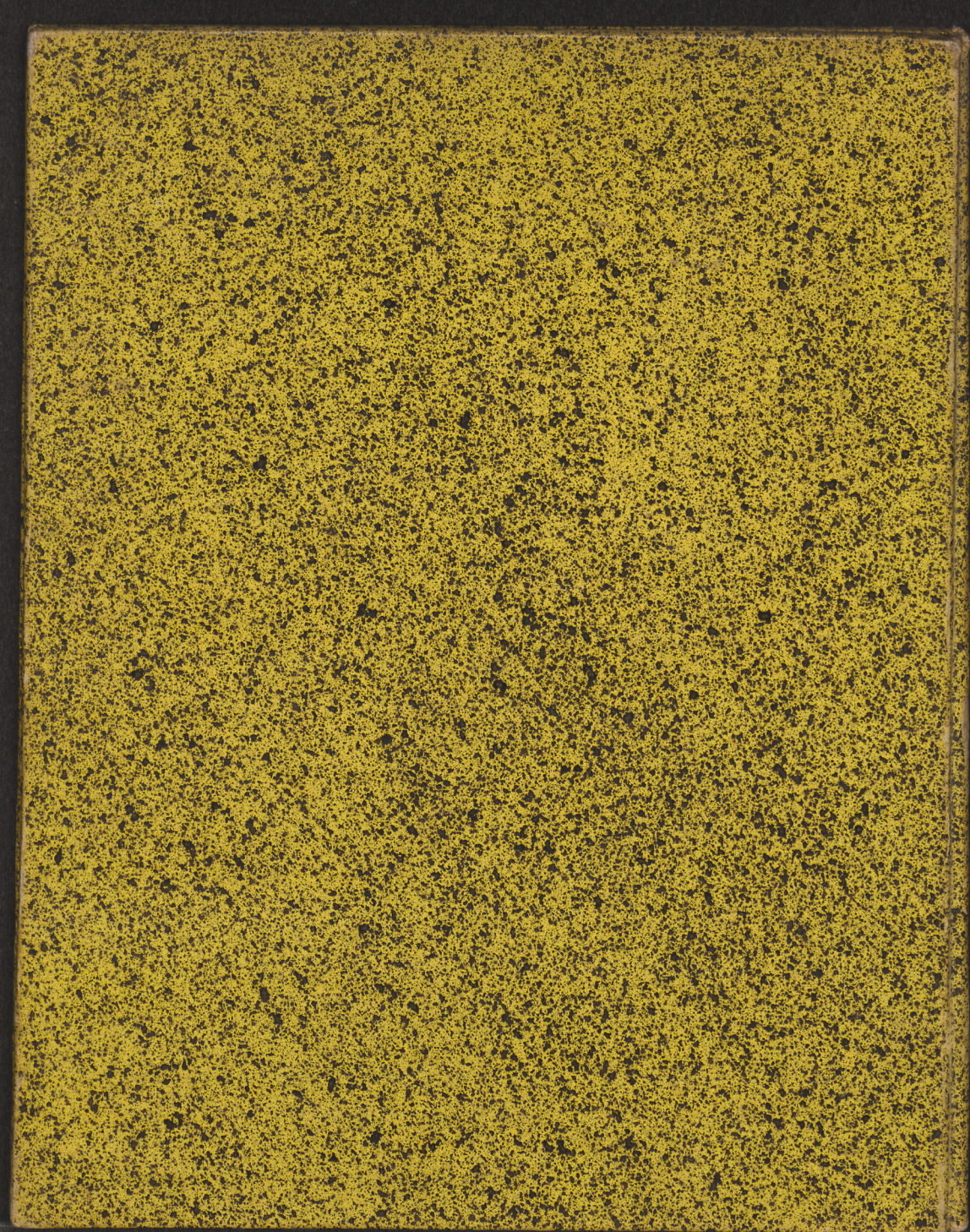
virum Clariss: Dn JOANNEM LAVREMBERGIVM,
abijt, qui cum aliquandiu domi suæ aluit, & datâ occa-
sione in Academia Regia Sorana quibusdam nobilibus
præceptorem præfecit, ubi cum biennio commoratus
esset in Belgium profectus ibiq; à celeberrimis Me-
dicis aliisq; Clarissimis viris, propter morum ama-
bilitatem & singularem eruditionem, in intimioris
amicitiæ secreta intromissus, familiariter cum iisdem
conversatus est. Cum vero non parum temporis Lugdu-
ni Batavorum præstolatus esset, Avunculi sui toties dicti
amore, quem unice deperibat Soram reversus, & con-
victu corculi sui JANI LAVREMBERGII, aliquandiu
usus est, à quo complementa eximie eruditionis suæ, &
inprimis scientiæ Mathematicæ & Architecturæ Bellicæ
plenius hausit, donec tandem amore Patriæ & Carissimæ
matris desiderio motus hæc reviseret Academiā. Huc igitur
ante tres septimanas die Maij quinto Sorā Danorum
redit magno amicorum plausu & gratulatione. Verum
animus non diu hic morandi, sed prima quavis occasione
ad Regnorū exterorū academias invifendi nostro FRIDE-
RICO fuit, sed longe aliud fuit Divinæ voluntatis consi-
liū, quam bonæ illius mentis propositū. Qui n. matri suæ
carus erat, Deo patri suo carior ex hac vita, in vitā longē
cariorem translatus est. Nam octodecim tantum dies
hic vivus fuit, novem dies abq; valetudinis adversæ mo-
lestia: novem dies sub morbi acutissimi tortura. Nocte
enim quæ diem ascensionis Christi præcedebat vehe-
mentissima & acutā feбри correptus est, quæ in dies ita
invalescibat, ut omnem medicorum, et si peritissimorū
opem & operam eludere videretur. Proinde ex illa
periculosa feбри semet eluctaturum diffidens à medela
corpo-

corporis ad animæ curam sese convertit, & sexto à decubitus sui die, virum Reverendum & literatissimum Dn. M. JOANNEM CORFINIUM accersiri curavit, cui devotâ mente peccata sua confessus eorum remissionis annuntiationem in Christi nomine enixè efflagitabat & communicationem corporis & sanguinis Christi mediante pane & vino anxie expetebat. Cumq; complexis manibus & ardenti devotione sacra hæc percepisset Deo agebat gratias quam maximas, sibiq; nunquam in morbo melius fuisse asseribat. Tandem die subsequa, morbus naturam acri quodam conflictu superâs FRIDERICVM nostrum inter pias & devotas preces ac carissimæ matris, fratrum, Sororculæ & amicorû lachrymas præterita die Veneris circa vesperam statim post septimam felici & placido exitu sustulit, ipseq; mortalitatis exemplum moriendiq; artificium, superstitionibus reliquit. Dignus certè erat qui omnium amore diutius frueretur, qui omnes obsequibili favore prosequeretur, homo pius, modestus, affabilis, prudens, honestus, & qui merito dicere-
tum vir omnium horarû, qui virtutum moderamine omnes suas actiones ita dirigebat, ut gloriâ Dei tanquam unicum vitæ scopum respiceret, & servitia proximo suo lubentissime exhiberet, proinde ab omnibus, ubicunq; locorum peregrinatus est, quam diligentissimè observabatur. Debitâ quoq; submissione superiores suspiciebat, nec sublimi oculo inferiores despiciebat: sed mores suos ita cuivis accommodabat, ut in sui amorem facile quemvis pelliceret, ut sane diuturniore lucis usurâ (si Divinæ voluntatis concessu fieri potuisset) dignissimus fuisset. Cum verò, luctuosissimus hic obitus neminem adeo ex cruet, quam dilectissimam ejus matrem,

trem, matronam spectatissimæ probitatis, & reliquarum
virtutum ornamento decoram, ut cui filius hic piè de-
functus in omnibus sese morigerum & obsequentissi-
mum exhibuit, eiq; omnem curam & beneficentiæ officia
sanctè promissit, Deum rogamus supplices ut suâ pater-
nâ consolatione, & sublevamine illi succurrere & gra-
vissimum hunc dolorem lenire clementer velit. No-
bis nunc incumbit, ut condolentiam nostram mœ-
stissimæ matri contestemur, atque etiam propter piè
defunctum parentem Reverendum & Clarissimum vi-
rum DN. D. EILHARDVM LVBBINVM, &
præstantissimum, experientissimumq; DN. D. WIL-
HELMVM LAVREMBERGIVM, celeberrimos quon-
dam hujus Academiæ Professores, deq; ea optime me-
ritos, exequias eamus, & exuvias demortui honestis &
usitatis ceremoniis, ad sepulturam deducamus. Pera-
manter itaq; invito patres Academiæ Clarissimos, Do-
minos Doctores, Ecclesiæ ministros, Magistros, & juven-
tutem Studiosam, ut hora media I. in templo Jacobæo
frequentes conveniant, & funeris hujus deductionem
suâ cohonestent præsentia, & hunc commilitionem no-
strum, eò lubentes volentesq; prosequantur, quo nobis
olim omnibus, si Deo cujus in manu fortes nostræ, visum
fuerit, abundum erit & semetipsos, & utramq; Remp.
litterariam & civilem piis, precibus, tristissimis hisce
temporibus Deo opt. max. quam diligentissimè com-
mendent, P. P. 26. Maij Anno 1629.

GK

corporis ad animæ curam sese conve-
bitus sui die, virum Reverendum &
M. JOANNEM CORFINIVM acce-
votâ mente peccata sua confessus
annuntiationem in Christi nomine
communicationem corporis & san-
diante pane & vino anxie expeteba
manibus & ardenti devotione sacra
agebat gratias quam maximas, sibiq
bo melius fuisse afferebat. Tandem di
naturam acri quodam conflictu supe
nostrum inter pias & devotas preces
fratrū, Sororculâ & amicorū lachrym
neris circa vesperam statim post septi
do exitu sustulit, ipseq; mortalita
riendiq; artificium, superstitiis relic
erat qui omnium amore diutius fru
obsequibili favore prosequeretur,
stus, affabilis, prudens, honestus, &
tum vir omnium horarū, qui virtutu
mnes suas actiones ita dirigebat, u
quam unicum vitæ scopum respiceret
mo suo lubentissime exhiberet, pro
ubicunq; locorum peregrinatus est, q
observabatur. Debitâ quoq; submissi
spiciebat, nec sublimi oculo inferior
mores suos ita cuivis accommodabat
facile quemvis pelliceret, ut sane diu
râ (si Divinæ voluntatis concessu fier
simus fuisset. Cum vero, luctuosissim
minem adeo ex cruet, quam dilect

the scale towards document

â decu-
um Dn.
cui de-
visionis
tabat &
isti me-
nplexis
set Deo
in mor-
morbus
RICVM
matris,
die Ve-
& placi-
m mo-
s certè
omnes
mode-
dicere-
ninc o-
ei tan-
proxi-
nibus,
tissime
res su-
at: sed
norem
is usu-
dignif-
us ne-
is ma-
trem,